

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové, JUDr. Lenky Matyášové, JUDr. Petra Průchy a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **Y. P.**, zast. JUDr. Vladimírem Henclem, advokátem, se sídlem Masarykovo náměstí 19, Náchod, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 7. 8. 2007, č. j. 32 Az 1/2007 - 25,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 7. 8. 2007, č. j. 32 Az 1/2007 - 25, zamítl žalobu žalobce proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM-1248/LE-SE01-2006, ze dne 20. 11. 2006, a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Přezkoumávaným rozhodnutím žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas blanketní kasační stížnost, kterou k výzvě soudu doplnil podáním ze dne 27. 9. 2007.

Nejvyšší správní soud nejprve posuzoval přípustnost podané kasační stížnosti a shledal, že některé námitky a tvrzení stěžovatel poprvé uvádí až v kasační stížnosti. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu *ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. in fine brání tomu, aby stěžovatel v kasační stížnosti uplatňoval jiné právní důvody, než které uplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáváno, ač tak učinit mohl; takové námitky jsou nepřijatelné. Ustanovení § 109 odst. 4 s. ř. s. naproti tomu brání tomu, aby se poté, co bylo vydáno přezkoumávané rozhodnutí, uplatňovaly skutkové novoty. K takto uplatněným novým skutečnostem kasační soud při svém rozhodování nepřiblíží.* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 Azs 34/2004 - 49, publikovaný ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 419/2004, www.nssoud.cz).

V kontextu citovaného judikátu považuje Nejvyšší správní soud za nepřijatelnou námitku nepřezkoumatelnosti správního rozhodnutí způsobenou tím, že žalovaný neuvedl, které pasáže z obsáhlých zpráv o zemi původu, vyjmenovaných v rozhodnutí, použil, a dále tím, že z odůvodnění správního rozhodnutí nelze seznat, proč žalovaný považoval sdělení stěžovatele za nevěrohodná, případně kterými důkazy byla vyvrácena.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení kasační stížnost odmítnuta jako nepřijatelná.

S ohledem na ochranu veřejných subjektivních práv fyzických a právnických osob je vhodné připomenout, že stěžovateli byla soudní ochrana již jednou poskytnuta individuálním projednáním jeho věci na úrovni krajského soudu, a to v plné jurisdikci. Další procesní postup v rámci správního soudnictví nezvyšuje automaticky míru právní ochrany stěžovatele a je podmíněn již zmíněným přesahem vlastních zájmů stěžovatele.

Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Do soudního řádu správního byl zaveden novelou č. 350/2005 Sb. s účinností ke dni 13. 10. 2005. Jeho výklad, který demonstrativním výčtem stanovil typická kritéria nepřijatelnosti, byl proveden např. usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikovaným ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 933/2006, www.nssoud.cz.

Nejvyšší správní soud v citovaném rozhodnutí shledal, že o přijatelnou kasační stížnost se může typicky, nikoliv však výlučně, jednat v následujících případech: 1) Kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; 2) Kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně. Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu; 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit tzv. judikatorní odklon. To znamená, že Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně; 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) Krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu; b) Krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti.

Přijatelnost kasační stížnosti je třeba odlišovat od přípustnosti kasační stížnosti na straně jedné a důvodnosti na straně druhé. Přípustnost (či spíše absence některého z důvodů nepřípustnosti) kasační stížnosti je dána splněním zákonných procesních předpokladů, jako je včasné podání kasační stížnosti (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), řádné zastoupení (§ 105 odst. 2 s. ř. s.), absence dalších zákonných důvodů nepřípustnosti (§ 104 s. ř. s.), apod. Důvodnost kasační stížnosti na straně druhé je otázkou věcného posouzení kasačních důvodů stěžovatelem uváděných (§ 103 odst. 1 s. ř. s.).

Pokud kasační stížnost splňuje zákonné podmínky procesní přípustnosti, pak je zkoumán přesah vlastních zájmů stěžovatele, tedy její přijatelnost. Jinými slovy, přichází-li stěžovatel s námitkami, o nichž se Nejvyšší správní soud vyslovil již dříve a své rozhodnutí zveřejnil, není nutné, ani efektivní, aby v obdobné věci znovu jednal a rozhodoval, když výsledkem by nepochybně byl stejný závěr. Teprve je-li kasační stížnost přípustná i přijatelná, Nejvyšší správní soud posoudí její důvodnost.

Z výše uvedeného plyne, že v zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu není jenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů kasační stížnosti stanovený § 103 odst. 1 s. ř. s. Zájmem stěžovatele je rovněž uvést, v čem spatřuje přesah svých vlastních zájmů, a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Zde je nutné uvést, že stěžovatel žádné důvody přijatelnosti kasační stížnosti netvrdil a Nejvyšší správní soud se mohl otázkou přijatelnosti jeho kasační stížnosti zabývat pouze v obecné rovině za použití shora nastíněných kritérií.

Stěžovatel v doplnění kasační stížnosti označil důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. a namítal, že správní orgán i soud nedostatečně posuzovaly jeho pronásledování, kterému byl vystaven v souvislosti se zamýšleným sňatkem s muslimkou čechské národnosti, kdy byl násilím nucen k přestoupení z katolické na muslimskou víru a v případě nesplnění mu bylo vyhrožováno zabitím. Stěžovatel byl dvakrát zbit, byl mu vyražen zub. Žalovaný se těmito informacemi dostatečně nezabýval a vypořádal se s nimi toliko odkazem na stěžovatelovu nevěrohodnost. Stěžovatel nesouhlasil se závěrem žalovaného, že důvodem jeho žádosti byla legalizace pobytu na území České republiky po čtyřletém nelegálním pobytu v souvislosti s nástupem do vězení. Obavu z pronásledování jako důvod žádosti o azyl uvedl žalovaný až na druhém místě, celé nebezpečí bagatelizoval a snažil se stěžovatele znevěrohodnit.

K předneseným námitkám Nejvyšší správní soud předesílá, že stěžovatel o azyl požádal z ekonomických důvodů, ve snaze zůstat v České republice po čtyřech letech nelegálního pobytu zde a z důvodu konfliktu s rodinnými příslušníky jeho přítelkyně, kteří jej pod pohrůžkou zabití nutili ke sňatku a přestoupení na muslimskou víru.

Azylovou irrelevantnost ekonomických problémů vyjádřil Nejvyšší správní soud např. ve svém rozsudku ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003 - 65, www.nssoud.cz, nebo ve svém rozsudku ze dne 27. 8. 2003, č. j. 5 Azs 3/2003 - 54, www.nssoud.cz.

Legalizací pobytu jako důvodem žádosti o azyl se Nejvyšší správní soud zabýval např. ve svém rozsudku ze dne 19. 10. 2006, č. j. 7 Azs 234/2005 - 48, www.nssoud.cz, nebo v rozsudku ze dne 12. 10. 2006, č. j. 6 Azs 297/2005 - 53, www.nssoud.cz, či v rozsudku ze dne 26. 9. 2006, č. j. 4 Azs 442/2005 - 43, www.nssoud.cz.

Konflikt s rodinnými příslušníky přítelkyně stěžovatele pak spadá do okruhu problémů se soukromými osobami, jenž z hlediska českého práva nejsou azylově relevantním důvodem. Tento závěr vyslovil Nejvyšší správní soud např. ve svém rozsudku ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003 - 65, www.nssoud.cz, či ve svém rozsudku ze dne 18. 12. 2003, č. j. 4 Azs 38/2003 - 36, www.nssoud.cz, nebo ve svém rozsudku ze dne 27. 8. 2003, č. j. 4 Azs 5/2003 - 51, www.nssoud.cz, případně ve svém rozsudku ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 - 48, www.nssoud.cz. Zmíněné judikatuře je společné, že problémy se soukromými osobami nemohou být důvodem pro udělení azylu, pokud politický systém v zemi původu žadatele o azyl dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních

orgánů, a tato skutečnost nebyla v řízení o udělení azylu vyvrácena. Stěžovatel sice uvedl, že se obrátil na nějakého majora milice v Truskavci, který mu zřejmě neformálně poradil, že má přestoupit na muslimskou víru, nicméně stěžovatel nevyužil možnosti obrátit se na jeho nadřízeného, případně na prokuraturu, nebo se v rámci Ukrajiny někam přestěhovat.

Problematiku zamýšleného sňatku dvou osob odlišného náboženského vyznání a souvisejících konfliktů v rodině řešil Nejvyšší správní soud také ve svém rozsudku ze dne 2. 3. 2005, č. j. 4 Azs 271/2004 - 58, publikovaném ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 1347/2007, www.nssoud.cz.

Nejvyšší správní soud současně připomíná, že z hlediska přezkoumatelnosti a zákonnosti rozhodnutí žalovaného není podstatné, v jakém pořadí se žalovaný vypořádal s jednotlivými důvody žádosti o udělení azylu, ale především to, že žádný z důvodů tvrzených stěžovatelem nevynechal a své závěry přiměřeně odůvodnil.

Z výše uvedeného je zřejmé, že ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na všechny přípustné námitky podávané v kasační stížnosti. Za situace, kdy stěžovatel sám žádné důvody přijatelnosti kasační stížnosti netvrdil, Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nepřijatelnou, proto ji podle ustanovení § 104a s. ř. s. odmítl.

Nad rámec odůvodnění Nejvyšší správní soud doplňuje, že podle jeho názoru neuvedení konkrétních pasáží zpráv o zemi původu, ze kterých žalovaný vycházel, nezakládá nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí pro nedostatek důvodů, neboť z odůvodnění je zcela zřejmé, jaké důvody vedly žalovaného k tomu, že stěžovateli azyl neudělil. Nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí nemůže založit ani namítaná absence důvodů, proč žalovaný považoval sdělení stěžovatele za nevěrohodná, případně kterými důkazy byla vyvrácena. S ohledem na výše uvedené totiž míra věrohodnosti tvrzení stěžovatele nemohla závěry žalovaného nikterak ovlivnit, což ostatně z odůvodnění správního rozhodnutí mimo veškerou pochybnost vyplývá.

O náhradě nákladů řízení před Nejvyšším správním soudem bylo za použití ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 téhož zákona rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. ledna 2008

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu